

De voorgestelde AMvB vormt geen geloofwaardige stap richting een werkelijk dierwaardige veehouderij. Er wordt vooral vastgehouden aan het bestaande systeem, terwijl fundamentele veranderingen noodzakelijk zijn. Deze reactie wijst op vier hoofdzaken die verbeterd moeten worden.

1. Gebrek aan urgentie en juridische verankering

Verbeteringen worden grotendeels uitgesteld tot 2030 of zelfs 2040, terwijl het huidige systeem dagelijks grootschalig leed veroorzaakt.

Veel bepalingen blijven vaag of 'gereserveerd', zonder duidelijk tijdspad of inhoudelijke invulling.

De inzet op 'Gidsen voor Goede Praktijken' is onvoldoende: deze zijn niet bindend en handhaving blijft daardoor onzeker.

2. Geen fundamentele systeemverandering

De AMvB laat het houderijsysteem leidend, in plaats van het welzijn van het dier. Fysieke ingrepen zoals onthoornen worden niet verboden, maar verschoven naar genetische selectie – een indirecte vorm van dieren aanpassen aan het systeem. Er is geen verplichting tot het bieden van buitenruimte, daglicht of mogelijkheden voor natuurlijk gedrag.

3. Essentiële gedragsbehoeften worden niet gewaarborgd

Moederzorg, sociaal gedrag, wroeten, grazen, stofbaden en exploratie worden in veel gevallen niet als minimumnorm vastgelegd. Ruimte-eisen worden slechts marginaal verruimd (bijvoorbeeld 0,1 m² per varken), en zijn daarmee onvoldoende om natuurlijk gedrag mogelijk te maken.

Het ontbreken van concrete normen leidt ertoe dat veel dieren ook in 2040 nog worden gehouden in systemen die fundamenteel dieronwaardig zijn.

4. Beperkingen tot slechts enkele diersoorten

De AMvB richt zich voornamelijk op varkens, runderen, kalveren en kippen. Dieren zoals vissen, insecten, konijnen, schapen en geiten blijven volledig buiten beeld, terwijl zij eveneens grootschalig worden gehouden.

De overheid dient ook voor deze diergroepen zorg te dragen voor basiswelzijn en bescherming.

Aanbevelingen voor aanpassing van de AMvB

Stel per diersoort duidelijke einddoelen vast en leg deze juridisch vast met bijbehorende deadlines. Verbied onverwijld schadelijke praktijken zoals couperen, snavelbranden, onthoornen en het gebruik van kraamkooien.

Breid de wetgeving uit naar onderbelichte diersoorten, met specifieke aandacht voor vissen (verdoving, waterkwaliteit, ruimte) en insecten (voorzorgsprincipe toepassen).

Maak gedragsbehoeften afdwingbaar en concreet, en voorkom dat welzijnsverbeteringen afhankelijk blijven van economische belangen of vrijwillige sectorinitiatieven.

Conclusie: De huidige ontwerp-AMvB bevat te weinig normstellend vermogen, biedt onvoldoende bescherming aan dieren en stelt verbeteringen structureel uit. Alleen door fundamentele herziening, juridische verankering en inclusie van alle gehouden diersoorten kan worden voldaan aan de ambitie van een dierwaardige veehouderij in 2040.